

ת"פ 54281/11/19 - מדינת ישראל נגד וירצ'סלב מלינובסקי

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 54281-11-19 מדינת ישראל נ' מלינובסקי(עציר)

בפני
בעניין:
כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט
מדינת ישראל
באמצעות עו"ד שיר קמה וגב' עמר
(מתמחה)
נגד
המאשימה
וירצ'סלב מלינובסקי (עציר)
באמצעות ב"כ עוה"ד א. גפני
הנאשם

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

כתב האישום תוקן במסגרת הסדר טיעון, וממנו עולה כי ביום 7.11.19 בשעה 23:00, שהה מר סרגיי פרוצנקו (להלן: "**המתלונן**") בביתו שברחוב הוותיקים בבית שמש.

הנאשם הגיע לבית המתלונן ולאחר ויכוח בין השניים, המתלונן יצא מהבית והנאשם החל לתקוף אותו באגרופים ללסת. המתלונן נפל על הארץ ואמר לנאשם שהוא אינו מתכוון להכות אותו חזרה ושוב ביקש ממנו לחזור לביתו, אך הנאשם המשיך להכות בפניו של המתלונן מספר פעמים במקומות שונים בגופו.

בשלב זה, הצליח המתלונן לרוץ לביתו וניסה לסגור את הדלת, אולם הנאשם הצליח להיכנס אל הבית, גרר את המתלונן החוצה והושיב אותו על כיסא.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן שבירים בלסת התחתונה והוא נדרש לניתוח לתיקון השבירים.

הסדר הטיעון לא כלל בתוכו הסכמה לעניין העונש.

תסקיר שירות המבחן

קצין המבחן פגש את הנאשם לצורך עריכת התסקיר בבית המעצר "מעשיהו".

התסקיר מיום 16.3.20 מלמדנו כי הנאשם בן 55 שנים, עלה מרוסיה לישראל בשנת 1995 והוא גרוש ואב לבת כבת 36 שנים. טרם מעצרו, התגורר בדירה ששכר עם חבר בבית שמש, ועבד כפועל במפעל במשך חמש שנים.

הנאשם תיאר את ילדותו במשפחה תומכת כבן להורים אקדמאים, אך בני גילו התייחסו אליו באופן פוגעני ואנטישמי.

הנאשם סיים לימודי תיכון והשלים לימודים מקצועיים לתעודת מכונאי ולאחר מכן התגייס לצבא הרוסי ושירת שירות צבאי מלא בחיל האחזקה. לאורך השנים עסק בספורט, בכלל זה אגרוף, השתתף בתחרויות שונות והגיע להישגים בתחום.

טרם גיוסו, בגיל 18, נישא הנאשם אך לאחר כשש שנים התגרש בשל התמכרותו לסמים. מאז שלל קשר זוגי משמעותי. מנישואיו נולדה לו בת שעלתה לישראל בשנת 2001, והוא שומר על קשר איתה ועם שתי בנותיה ומתאר כי היא מהווה עוגן משמעותי עבורו.

הנאשם עלה לארץ בגיל 30, לאחר שאמו שעבדה עם הסוכנות היהודית דחפה אותו לכך, במטרה להרחיקו מחברה שולית עמה התרועע ועל מנת לעצור את התדרדרותו לסמים.

עם עלייתו ארצה, שהה במשך 6 חודשים בקיבוץ בדרום, ולאחר מכן עבר להתגורר באילת, שם עבד בנגריה. לאחר מכן עבר להתגורר במרכז, ובמשך שנים עבד במפעלים שונים, עד למאסרו הקודם.

הנאשם תיאר כי נחשף לאלכוהול וסמים בגיל צעיר, לאחר שחבר לקבוצת נוער שולי, ולאחר נישואיו גברה צריכת הסמים והוא החל להשתמש גם בהרואין. בישראל המשיך לצרוך סמים.

במסגרת מאסרו בין השנים 2009-2014, השתלב בתהליך טיפולי של שירות בתי הסוהר ועבר תהליך גמילה. לאחר שחרורו בניכוי שליש, הופנה על ידי הרשות לשיקום האסיר להוסטל שיקומי לדרי רחוב והתמכרויות "אביבים" של הקהילה הטיפולית לנפגעי סמים "בית אביבה", והחל לעבוד במסגרת תעסוקתית בה עבד עד למעצרו הנוכחי.

דו"ח סיכום הטיפול מן ההוסטל מיום 10.6.15, מעלה כי בתחילת הטיפול הנאשם הועמד על תנאי, לאור חשד שהתעורר אז ולפיו צרך אלכוהול, אך בהמשך לא עלו חריגות נוספות. לאחר הטיפול בהוסטל, השתלב בטיפול ביחידה להתמכרויות באזור מגוריו, ובדיקות שמסר באותה תקופה, העידו על הימנעותו משימוש בסמים. בחודש ינואר 2018 סיים את חובתו לטיפול מטעם הרשות לשיקום האסיר על פי צו, והוחלט על סיום הטיפול ביחידה.

בעת מעצרו בהליך הנוכחי, ניתן צו הסתכלות פסיכיאטרית ולצורך כך הנאשם אושפז במרכז לבריאות הנפש "איתנים". חוות דעת פסיכיאטרית מיום 2.12.19 קובעת, כי לא קיימת עדות להפרעה נפשית קודמת או לכך שהנאשם היה שרוי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה, אך לצד זאת, עולה התרשמות כי ניכר קושי של ממש בשליטה בדחפים לאורך חייו.

למרות טענת הנאשם, כי מאז שנגמל אינו משתמש בסמים, בבדיקה שנערכה במסגרת צו ההסתכלות, נמצאו שרידי סם מסוג קנביס.

בשיחה עם שירות המבחן, הנאשם שב ושלל שימוש עכשווי בסמים.

עמוד 2

לחובת הנאשם הרשעה קודמת משנת 2009, בעבירה של הריגה ונהיגה בזמן פסילה, בגינה נידון ל-7 שנות מאסר. בשנת 2014 שוחרר בניכוי שליש והיה אסיר ברישיון והשתלב בתהליך הטיפול המוארך.

ביחס לעבירה דנן, הנאשם תיאר עמדה המטשטשת את חומרת התנהלותו האלימה. הוא שלל כוונות פוגעניות, תכנון קודם והשפעת אלכוהול והסביר שבינו לבין המתלונן התעורר ויכוח על רקע משקעי עבר ביניהם, מהתקופה בה עבדו יחד ויחס אנטישמי מצדו והוא חש מאוים והגיב מתוך תחושת הגנה עצמית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן, ואף תולה בו במידה מסוימת את האחריות להסלמת הסכסוך.

הנאשם הביע מוכנות מילולית להיעזר בטיפול, אולם בלט כי התקשה להכיר בקיומה של בעיית אלימות. הוא ביטא גישה קורבנית, תוך פער בין תפיסתו את יכולותיו לבין מצבו כיום, ואכזבה לנוכח חזרתו למעצר.

הנאשם עצור מיום 21.11.19. תחילה שהה בבית מעצר בירושלים ולאחר מכן הועבר לבית הסוהר "מעשיהו". בעת מעצרו השתתף בלימודים ותרפיה באמצעות בעלי חיים. כיום הוא מביע מוטיבציה להשתלב בקבוצות טיפוליות והתנהגותו במעצר תקינה, ללא עבירות משמעת.

בהערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן, כי הנאשם ביטא יכולות תפקודיות במהלך חייו, הביע רצון לנהל אורח חיים תקין וכיום הוא מבין שהתנהל בצורה לקויה. למעצרו השפעה מרתיעה עברו וגם ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מחדד גבולות ומפחית סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק.

באשר לשימוש שהוא עושה בסמים קיימת עמימות והוא שולל בעייתיות סביב דפוסי התנהלותו האלימים ונוטה לאידיאליזציה של מהלך חייו.

לנוכח כל המתואר בתסקיר, ולאור עמדתו המטשטשת השוללת בעיתיות בדפוסיו האלימים וההתמכרותיים כיום, ללא יכולת התבוננות פנימית ובשלות להפיק תועלת מהתערבות טיפולית מעמיקה, לא המליץ שירת המבחן על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, אלא על בחינת שילובו בהליך שיקומי במסגרת שירות בתי הסוהר.

לפיכך המליץ שירות המבחן על ענישה קונקרטיה לצד מרכיבים הרתעתיים, אשר עשויה להציב לנאשם גבולות ברורים ולהמחיש לו את חומרת מעשיו.

עדות המתלונן

ביום 1.3.20 העיד בפני המתלונן.

הנאשם לא הובא ממעצרו לבית המשפט בעת שמיעת עדות המתלונן, ולאחר שהסגור טען לעניין, ולנוכח עזיבתו הצפויה של המתלונן את הארץ ימים בודדים לאחר מכן, נקבע בהחלטה מאותו מועד כי עדותו תישמע ומשקלה ידון בהמשך.

בעדותו, תיאר המתלונן, כי בעקבות התקיפה, פיו היה תפור, הוא נאלץ לאכול מזון נוזלי ומאז ועד כה הוא סובל מכאבי ראש, סחרחורות, וכאבים חריפים בעת אכילה. הוא לא יכול להרים דברים כבדים ובמשך שבועיים לאחר המקרה, לא

עבד.

עוד תיאר המתלונן, כי עד היום קשה לו להיזכר באירוע. הוא סובל מפחדים בלילה וחושש שמא מישהו יבוא לתקוף אותו, ולא יכול לאכול מזון קשה.

הוא ממשיך את השיקום ועליו לעבור טיפולים נוספים בלסת.

המתלונן מסר את עדותו, טרם עזב את ישראל, בה שהה במשך שלוש שנים, וסיפר שאין לו ביטוח רפואי באוקראינה, אליה הוא שב.

בעת חקירתו הנגדית, המתלונן אישר שהסיבה למתן עדותו היא שהוא מבקש לקבל כסף בגין הנזקים שנגרמו לו, לאחר שהתייעץ עם עורך דין, אך לא הגיש תביעה אזרחית.

לתיק בית המשפט הוגשו גם תמונות חבלותיו של הנאשם (ת/1) ודו"ח סיכום המחלה מיום 10.11.19, המסכם את אשפוז הנאשם במחלקת פה ולסת -כירורגיה בבית החולים הדסה עין כרם (ת/2).

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה עמדה על מצבו של המתלונן, אשר סובל מכאבים חריפים עד היום, בגין מעשיו של הנאשם. היא הדגישה כי השיקום שהמתלונן עובר טרם הושלם ועליו לעבור טיפולים נוספים בלסת.

ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים בעבירת התקיפה -זכות האדם לחיים, לשלום ולשלמות גופו, על כך שיש להוקיע מעשים דוגמת התקיפה של הנאשם, ויש לקבוע בגינם ענישה הולמת ומרתיעה, במיוחד כאשר מדובר בנאשם אשר הורשע בעברו בהריגה וערך חיי אדם, שלמות גופו וכבודו של האדם צריכים לעמוד כנר לרגליו.

המאשימה הדגישה את התכלית השורשית של הליך הפלילי- קדושת החיים, ואת ההכרח כי חברה מתוקנת לא תשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרכי אלימות.

מעשיו של הנאשם גרמו לכך שהמתלונן נדרש לטיפול רפואי, הוא עבר ניתוח וסובל עד היום פיזית, נפשית וכלכלית.

המאשימה הדגישה כי מדובר באירוע מתגלגל שהסלים, לאחר שהנאשם ניגש לבית המתלונן ללא כל סיבה, והיכה את המתלונן למרות תחנוניו.

ב"כ המאשימה ציינה כי לחובת הנאשם שתי הרשעות בעבירת של הריגה בעת נהיגה, ונהיגה בעת פסילה, וכן עבירת נוספות בתחום הסמים והתעבורה. הרשעותיו בעבירת אלה, הייתה צריכה להרתיעו, לאחר שהוא ריצה עונש מאסר בגינן, אך הנאשם עדיין מטשטש את חומרת מעשיו והתנהלותו האלימה.

המאשימה טוענת כי מתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין **3 ל-5 שנות מאסר בפועל** וענישה נלוות, ואת הנאשם, אשר לא עבר כל שיקום, יש למקם **בחלקו המרכזי-עליון** של המתחם ולהשית עליו **4 שנות מאסר בפועל**. בנוסף יש

להשית עליו פיצוי משמעותי **שלא יפחת מ-50 אלף ₪**, מאסר עת תנאי משמעותי, התחייבות וקנס.

ב"כ הנאשם טען כי תיק זה נדחה לאחר שהנאשם היה צריך להשתלב בהליך הטיפול בשב"ס, בהוראת בית המשפט, אך בשל תקנות שעת החירום שהותקנו נוכח משבר הקורונה, לא התקיים הליך טיפולי.

ב"כ הנאשם טען כי, מהתסקיר עולה שהנאשם חושב יום יום, מדוע ביצע את העבירה, מהן תוצאותיה ועד כמה הוא טעה בהתנהלותו.

כך או כך, פניו של המתלון לתביעה אזרחית נגד הנאשם.

המתחם העונשי אשר טענה לו המאשימה, מתאים למקרים חמורים יותר, כאלה שבהם העבירה בוצעה בצוותא, באמצעות כלים או כאשר הפגיעות היו חמורות יותר, והמתחם ההולם מקרה זה, הוא נמוך יותר.

הסנגור הדגיש כי נוכח סעיף העבירה, ניתן היה להגיש את כתב האישום נגד הנאשם גם בבית המשפט המחוזי, אך המאשימה בחרה להגישו בבית משפט השלום, ומכאן שלא מדובר באחד המקרים החמורים המצויים בגדרה של עבירה ז.

הסנגור טען עוד כי אין כל ראיה שהנאשם זקוק כעת לטיפול בשל חומרים ממכרים, או בעיות פסיכיאטריות. במסגרת הרשעתו הקודמת הוא השלים טיפול בשנת 2018 ושילם את חובו לחברה בגין אותה הרשעה.

בזמנים רגילים ובתמיכה משפחתית, הנאשם היה צריך להיות מטופל מחוץ לכתלי בית הסוהר, ולכן במקרה זה, לשיטת הסנגור, ניתן להסתפק בימי מעצרו. לא מדובר בבחור צעיר והוא לא נמצא בקבוצת סיכון מוגברת.

הסנגור עמד גם על תחושת קיפוח זכויותיו של הנאשם, אשר בטעות לא הובא לדיון שבו נמסרה עדות המתלון ודיון הטיעונים לעונש בעניינו התנהל בהעדרו באולם, בשל משבר הקורונה, וכך גם לעניין העדר כל אפיק טיפולי בשב"ס, ולכן יש לעשות עמו חסד. מסמכים אשר הוגשו בעניין זה מלמדים כי שירות בתי הסוהר לא הרחיב בחוות דעתו וכן לא מסר פרטים אודות הטיפול בו נטל הנאשם חלק וכן לא פירט אודות תכניו החינוכיים.

הנאשם בדברו האחרון, אמר כי הוא לוקח אחריות על המעשה. הוא אמר שהוא בא לשוחח עם המתלון, והוא פתח לו את הדלת שיכור והחל לדבר איתו. הוא לא רצה להכותו, אך לאחר שראה את אגרופיו, היכה אותו.

הנאשם אמר שהיה מעדיף להיות במקומו של המתלון, ולא בבית הסוהר. הוא הוסיף כי מאוד מצטער ומתנצל, הוא לא התכוון להכות את הנאשם והדבר היה "ספונטני". עוד שיתף שביקש מאלוהים שהמתלון יחלים כמה שיותר מהר, ואמר שאין למתלון סיבה לחשוש מפניו עוד. הוא, כך לשיטתו, איש של שלום, האוהב את כולם, אך פוטר מעבודתו בגלל המתלון.

הנאשם אמר שכל חייו התפרנס בכבוד וביקש לתת לו הזדמנות להוכיח את עצמו, לשוב לשגרה ולעבודה, לבתו ונכדו המוחכות לו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

קדושת החיים, הגנה על גוף האדם, שלומו ובריאותו, וכן שמירה על בטחונו האישי ושלווהם הם ערכים בסיסיים, שעליהם נועדה להגן העבירה של חבלה חמורה, בה הורשע הנאשם.

בתי המשפט רואים בחומרה את עבירות האלימות והדגישו שוב ושוב את חשיבותה של ענישה מרתיעה אשר תביא למיגורן, כפי שקבע בית המשפט העליון בפסיקה עניפה ובין היתר בע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל (18.7.12) בפסקה 34:

"ההתמודדות עם גל האלימות השוטף את החברה הישראלית מחייבת כי נכביד את ידינו על העבריינים, תוך מתן עדיפות לעיקרון הגמול ולצורך בהרתעת היחיד והרבים, בדרך של הטלת עונשי מאסר משמעותיים מאחורי סורג ובריח, על העבריינים. בית משפט זה אישר עונשי מאסר ממושכים שהושתו על קטינים, אשר היו מעורבים במעשי אלימות, בקובעו, כי יש להילחם ללא פשרות בגל האלימות ההולך ומתגבר בחברה הישראלית. כפי שנאמר בע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל (13.4.2010): "יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה, ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי כי ידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך באלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח".

העבירה בה הורשע הנאשם, היא בין עבירות האלימות החמורות יותר, ולצדה קבע המחוקק עונש מרבי חמור בן 7 שנות מאסר.

נסיבות ביצוע העבירה במקרה זה מלמדות כי הנאשם הגיע מיוזמתו לבית המתלון והחל בדין ודברים עמו, ובהמשך החל בתקיפתו. הגעתו היזומה של הנאשם לבית המתלון מלמדת כי הנאשם יזם את המפגש עם המתלון והחל בתקיפתו באופן מתוכנן. גם לאחר שהנאשם החל בתקיפת המתלון, המתלון נשאר פסיבי, ובעודו שכוב על הארץ, כתוצאה מתקיפת הנאשם, אמר לנאשם שהוא לא מתכוון להכותו בחזרה. למרות זאת, המשיך הנאשם בתקיפה.

לנאשם היו מספר אפשרויות לחדול ממעשיו, והמתלון ביקש ממנו לחזור לביתו, לאחר שיצא מהבית, אך הנאשם בחר להמשיך ולהכות את המתלון בפניו ובגופו.

לאחר שהמתלון רץ חזרה לביתו וניסה לסגור את הדלת, הנאשם לא הרפה, נכנס אל הבית, גרר את הנאשם החוצה והושיב אותו על כיסא.

הנאשם היכה את המתלון פעם אחר פעם, שוב ושוב, במקומות שונים בגופו, ועל עצמת האלימות מעידות תוצאות התקיפה- חבלה חמורה שנגרמה למתלון, בגינה נזקק לאשפוז בבית החולים ולניתוח לתיקון השברים שהנאשם גרם לו בלסת.

התמונות שהוגשו לתיק בית המשפט מראות את המתלון כשהוא חבול ופיו מדמם, ודו"ח סיכום האשפוז מבית החולים הדסה עין כרם, מלמד כי הנאשם הגיע לבית החולים, כשתנועות פיו מוגבלות, הוא סובל מרגישות בפיו וחתך ברירית

ובחניכיים. עוד נמצאו מספר שברים בלסת התחתונה. לצורך תיקון השברים אושפז במחלקה לניתוח ולאחר הניתוח הושם בפיו של הנאשם סגר אנטומי. עם שחרורו מבית החולים, הונחה המתלונן להמשיך טיפול תרופתי ואנטיביוטי והוראות לכלכלה נוזלית בלבד ולמנוחה למשך שבוע.

העובדה שהתקיפה התרחשה בבית המתלונן, תוך פגיעה בפרטיותו ובזכותו לשלווה והגנה בביתו, ולאחר שהנאשם הגיע לשם מיוזמתו, בשילוב עצמת האלימות והמכות שבאו לידי ביטוי בתוצאה הקשה של החבלה המתוארת שדרשה ניתוח, אשפוז ושחרור תוך שהמתלונן נותר עם מגבלות על צרכי קיומו הבסיסיים ואופי האירוע שנמשך זמן מה וכלל אלימות שנמשכה זמן מה - כל אלה פגעו בפגיעה משמעותית בערכים המוגנים, בעצמה **בינונית-גבוהה**.

בהתחשב בפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים, בנסיבות ביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת, **מתחם העונש ההולם מקרה זה נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר, נוסף לענישה צופת פני עתיד, קנס ופיצוי.**

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1964, בן 56 שנה כיום.

הנאשם הודה בעבירה המיוחסת לו בהזדמנות הראשונה שניתנה לו בבית המשפט, זאת לאחר שהגיע להסדר טיעון עם המאשימה. בכך הביע הנאשם כי הוא לוקח אחריות על העבירה וגילה נכונות לשיתוף פעולה עם רשויות אכיפת החוק.

כפי שעולה מגיליון הרישום הפלילי שהוגש, לחובת הנאשם **13** הרשעות בעבירות תעבורה שונות, הרשעה בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית וכן הרשעה בעבירות של נהיגה בזמן פסילה והריגה משנת 2009, בגינה נגזר דינו ל-7 שנות מאסר.

מכלול ההרשעות עומדות לחובת הנאשם במיוחד שהן משקפות את הפגיעה שהנאשם גרם לחיי אדם ואת הסכנה שיוצרים מעשיו העברייניים. הנאשם קיפח חיים של אדם אחר ובגין כך הורשע בעבירת הריגה, וריצה עונש של מאסר. היה מצופה מהנאשם שמאסרו יביא להפנמת הערך של קדושת החיים ולתהליך טיפולי עמוק שיטפל בדפוס שהביא לעבריינות חוזרת ולפגיעה באחרים. אלא שלמרבה הצער, העבירה דן מלמדת כי הנאשם לא עבר תהליך כזה, והוא שב ופגע קשות במתלונן.

בדברו האחרון של הנאשם וכפי שעלה גם מתסקיר שירות המבחן, הנאשם אכן מצר על ביצוע העבירה, על הפגיעה שגרם למתלונן ועל ההליך הפלילי שנפתח בעקבותיה, אך עם זאת דבריו מבקשים להצדיק את התנהגותו האלימה, במידת מה.

מכאן עולה, כי הנאשם עדיין זקוק למסר ברור שיחדד לו את השלכות מעשי אלימות ויגרום לו להבין את המשמעות המעשית של עבירות מסוג זה.

לצד זאת, לא נעלמה מעיניי סקירת שירות המבחן את אורחות חייו של הנאשם, אשר מלמדות כי במשך שנים רבות הנאשם תפקד באופן נורמטיבי במישור התעסוקתי והוא שואף לחיים תקינים, בהם הוא מוצא נחמה ועוגן בביתו היחידה ונכדו.

נתתי דעתי גם לגילו של הנאשם והשלכות עונש מאסר אשר ימנע ממנו לשוב ולהשתלב בעבודה ולהתפרנס, וכן התחשבתי ב-6 החודשים שבהם הוא עצור. סבורני כי גם לנסיבות חייו של הנאשם השפעה מסוימת על מעשיו- הגעתו ארצה כאדם בוגר, שנדרש להשתלב במדינה ובחברה חדשה על כל המשתמע בכך, בעודו חי לבדו, ללא זוגיות ולמעט בתו- ללא משפחה תומכת, ולכן גם אלה באו במניין השיקולים.

סופו של יום, הנאשם דנן מצוי בחלקו **המרכזי** של מתחם הענישה ההולם, וזאת נוכח הנתונים אשר צוינו לעיל.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, את מכלול נתוניו של הנאשם ואת שיקולי הענישה הנדרשים, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **ששה עשר (16) חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו.**
2. **מאסר למשך ששה (6) חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו על כל עבירת אלימות.**
3. **קנס בסך 2,500 ₪, או 50 ימי מאסר תמורתו. הנאשם יפקיד את הקנס במזכירות בית המשפט או ידאג לשלמה באמצעות שובר, וזאת עד יום 1.6.2021.**
4. **פיצוי למתלונן בסך של 15,000 ₪ אשר יופקד במזכירות בית המשפט עד יום 1.6.2022.**
5. **הנאשם מתחייב בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת במשך שנתיים מיום שחרורו ממאסרו. הנאשם הבין התחייבות זאת ואת משמעויותיה והסכים לה.**
6. **מוצגים, ככל שקיימים- יושמדו או יחולטו, וזאת על פי שיקול דעתו של רשם המוצגים.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ו' תמוז תש"פ, 28 יוני 2020, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.